

ח א מיי פטיו מהל
אבות הטומאה הלכה
ח ופטיו הלכה א] ב:
ח ב מיי שם פטיו הלכה
ב:
א ג מיי שם ויהל ח
ופטיו הלכה ח:

מבאן אמרו וכו' ברשות הרבים ספיקו טהור. צפ"ק דשחיטת
חולין (דף טו:) וצפרק אין מעמידין (ע"ו דף לו:) אמר
דספק טומאה ברשות הרבים הלכתא גמירי לה מסוטה דמשמע
דדוקא במקום סתירה טמא אכל שלא במקום סתירה גמירי דטהור
ודאי הוא ותימה למאי איצטרך
הלכתא לימא העמד טהור על חוקמו
ואימור לא נטמא והכי אמר בהדיא
נמי צריש מסכת נדה (דף ג.) דרבי
שמעון גמר לה מן ספק טומאה
ברה"ר ואמר ורבנן הכי השתא
התם גברא בחזקת טהרה קאי
מספיקא לא מחתינא ליה טומאה
וי"ל אי לאו הלכתא דגמירין דברה"ר
טהור הוא אמינא סתירה דנקט קרא
לא דבר הכתוב אלא בהווה וה"ה
לכל ספק טומאה בכל מקום שנוגדה
דמספרת אין לטהר זו יותר מזה
וסד"א דגזירת מלך כך היא בכל

ומקום שצאם. הואיל ולא למדת דמטמין מספק אלא מסוטה
חזור ודון דמה סוטה הא דטמאה מספק צרה"י הוא מקום הראוי
ליסתר אף טומאה ברשות היחיד ספיקו טמא אכל צרה"ר טהור:
ומה סוטה דבר שיש בו דעת לישראל היא. אם נטמאת אם לאו
אף ספק טומאה דבר שיש בו צנוגע
זה דעת לישראל אם נגע אם לאו
והוא אומר איני יודע כגון אדם או
טהרות שהיה אדם עסוק בהם צנעה
שנולד הספק: ופרכין לרבי **ישמעאל**
א"ר עקיבא. ואחד לתרומה וקמאדר
ליה איהו א"ל מקרא להביא צנהוניה:
וסו. מצעיא לן לרבי עקיבא דלא
איירי צנהוניה: **מנא ליה.** דאסורה
לכהונה אם מת זה והא ליכא למימר
דשריא להשתא לתרומה אסר לה
לכהונה מצעיא ומק"ו הוא לא יליף
דא"כ היינו ר' ישמעאל: **וכ"ש צנהוניה לא**
לר"ך קרא. דממילא אסורה שהרי עשה

כוראי ומקום שבאת *מה סוטה רשות
היחיד אף שרץ רשות היחיד ומה סוטה
בדבר שיש בו דעת לישראל אף שרץ דבר
שיש בו דעת לישראל *ומבאן אמרו דבר שיש
בו דעת לישראל ברשות היחיד ספיקו
טמא ברה"ר ספיקו טהור *ושאין בו דעת
לישראל בין ברה"י בין ברה"ר ספיקו טהור
ורבי ישמעאל א"ר עקיבא תרומה ומהדר
ליה איהו בהוניה ותו לרבי עקיבא בהוניה
מנא ליה וכי תימא בהוניה לא צריכא קרא
שהרי

בה הכתוב בסוטה ספק זונה כודאי זונה לאסורה על צעלה הלך לגבי
כהונה נמי אסירה דכתיב זונה לא יקח^ו וזו בחזקת זונה היא:
א
אפילות ביום שאלו את בן זמנא מפני מה ספק רה"י טמא אמר לון סוטה מה היא לצעלה ודאי או ספק אמרו ליה ספק אמר להו מצינו שהיא
אסורה לצעלה ומכאן אתה דן לשרץ מה כאן רשות היחיד אף להלן ומה כאן דבר שיש בו דעת לישראל אף וכו' מכאן אמרו דבר שיש בו דעת
לישראל וכו' מיליהון דרבנן פליגין דמר רבי זעירא ור' יוסי צשם ר' יוחנן ^ה קטנה שזינתה אין לה רצון להאסר על צעלה והא תנינן
כל דבר שיש בו דעת לישראל ספיקו טמא צרם הכא אע"פ שיש בו דעת לישראל ספיקו טהור ומפני מה ספק רה"ר טהור אמר להו מצינו
שהציבור עושין את הפסח בטומאה בזמן שרובו של יציבור טמאים אם טומאה ודאית הותרה לכבוד ק"ו לספק טומאה וסיוס הדבייתא
במספתא דמסכת טהרות פרק הנזילות השחוטות^ו רשב"ג אומר מפני מה ספק רה"י טמא וספק רה"ר טהור מפני שאפשר לישראל ליחיד
ואי אפשר לישראל לרבים: **ברישות הרבים ספיקו טהור.** מקשי' מפרק שני נוזרין (מזר דף טו.) דתנן שני נוזרין שאמר להן אחד
ראיתי אחד מכס שנטמא ואיני יודע איזה מכס הוא שניהן מציאין קרבן טומאה וקדייק בגמרא ואמאי כל ספק טומאה מהיכא גמירי
מסוטה מה סוטה צועל ונבעלת אף כל ספק טומאה צרה"י כגון דאיכא צי תרי אכל הכא שני נוזרין והאי דקאים גביהון הא תלתא הו
ליה ספק טומאה צרה"ר אלמא כל היכא דאיכא תלת חשידי ליה כרה"ר א"כ הא דתנן צפרק האשה שהיא עושה לרביה (מד ס:) שלש נשים
שהיו ישינות צמטה אחת וגמנאל דם תחת אחת מהן כולן טמאות אמאי כיון דאיכא שלש הוה ליה כרה"ר מיהו מהתם לא קשיא מידי דלא
דמי לשרץ דשרץ אפשר שלא נגע וטהור אכל התם אחת מהן ודאי טמאה שילא הדם מגופה והיאך נטהר כולם ולא דמי אלף לשני שזילין
^ט (טהרות פ"ה מ"ה) אכל מפרק קמא דנדה (דף ג.) מקשינן דתנן כ"לד ליה שעתה היתה יושבת צמטה ועסקה בטוהרות ופירשה וראתה היא
טמאה וכולן טהרות ודייק בגמרא (דף ה:) טעמא דדיה שעתה הא מעת לעת מטה נמי מטמא מכדי דבר שאין בו דעת לישראל ספיקו
טהור תרגמא כשחצרותיה נושאות אותה צמטה דהויא לה יד חצרותיה סוף סוף חצרותיה והיא הויה שלש והוה ליה ספק טומאה צרה"ר
ואמאי מטמין לה ונראה דלא חשבינן טומאה צרה"ר אלא היכא דספיקא היתה יכולה להיות גליה לכל כגון ההיא דנוזר ומשעה כפרדעים
ושרץ אחד צנייהם (בבבבב דף טו.) אכל ההיא דנדה המגע ודאי הוא שנגעה צמטה ואין שום ספק אלא אם רחשה או לאו ומקום המקור
מקום סתם הוא ולא שייך למימר ביה רה"ר אפילו אם נולד ספק ראיימה ברשות הרבים אכל צהא איכא לתתמה אמאי משינוי מטה כספק
טומאה ברשות היחיד והא לא דמיא לסוטה דסוטה ודאי שרץ וספק מגע כגון צועל הוא השרץ וספק אם צעל אכל התם ודאי מגע וספק
מעט לעת הוא שרץ דשמא לא ראתה ואנן לא ילפינן מסוטה אלא דדמי לסוטה דהא דבר שאין בו דעת לישראל ממעטינן הואיל ולא דמי
לסוטה ועוד תניא צהדיא במספתא דטהרות פרק [הנזילות] השחוטות (פ"ו) נגע באחד צלילה ואינו יודע אם חי אם מת למחר עומד
וגמנאל מת רבי מאיר מטהר ספק רשות הרבים טהור אלמא דמסוטה גמירי אע"ג דהוי ודאי נגע וספק שרץ ותימה מאי שנא
דמטהרין דבר שאין בו דעת לישראל הואיל ולא דמי לסוטה וככי האי גוונא ^ז לא מטהרין וי"ל דהכי הלכתא גמירי לה א"ג עיקר הדבר
שאין בו דעת לישראל נפקא לן מוהצשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל כדלקמן בשמעתינן וכיון דגלי לן קרא דאיכא לפלוגי בין דבר שיש בו
דעת לישראל לשאין בו דעת דדבר שיש בו דעת ספיקו טמא ולא פירש טומאתו היכן נלמד קמוס מן המפורש מסוטה דמפרש בו דוקא מקום
סתירה ואע"ג דמספק אי מסוטה הוה אמינא דעת נוגע ומגיע אגב שיטפיה נקט ליה אי נמי הכי פירושו ואי הוה גלי לן קרא צמטה
דבעין דבר שיש בו דעת לישראל הוה אמינא דעת נוגע ומגיע. סיוס הדבייתא דנגע באחד צלילה ואמתיים מטמאין שכל הטומאות כשעת
מציאתן ומודים חכמים לרבי מאיר שאם ראוהו חי מצערב אע"פ שצא שחרית ומלאו מת טהור מפני שזה ספק רה"ר אלמא דבין לרבנן
בין לרבי מאיר אפילו צלילה חשבינן ליה רשות הרבים וקשיא מהא דתנן במסכת טהרות פרק שמיני (מ"ג) המאכז ציוס ומנאל ציוס טהור ציוס
ומנאל צלילה ציוס ומנאל ציוס של אחריו ספיקו טמא זה הכלל כל שעבר עליו הלילה או מקצתו ספיקו טמא אלמא דלילה חשיב לעולם כרשות
היחיד ולעיל אייתין נמי מירושלמי מ"מ יש רגלים לדבר לפלטיא צלילה לחורבה ציוס למצואות אפיליס ציוס אלמא דפלטיא צלילה חשיב
רה"י. במספתא דטהרות פרק ז' יש דברים צרה"ר ועשאות כרה"י קופה ^ח צרה"י גבוה ^י טפחים והטומאה צמחו ספק נגע ספק לא
נגע ספיקו טהור הכנים ידו לתוכה ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טמא היתה כפופה על כתיפו וכבר תרומה כרוך צביב או בנייר
וגתן צמחו ספק נגע ספק לא נגע טהור הכנים ידו לתוכה ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טמא חמור צרה"ר גבוה ^י טפחים וטומאה
תנוה על גביו ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טהור פשט ידו על גביו ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טמא סלע צרה"ר גבוה ^י טפחים
וטומאה עליו ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טהור עלה לראשו ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טמא היה זה רוכב על חמורו זה רוכב
על חמורו אחד טמא ואחד טהור ספק נגעו זה צוה ספק לא נגעו ^י יעקב מטמא ורבי יוסי מטמא בנו של זה רוכב על כתיפו וצנו של
זה רוכב על ^י כתף אחד טהור ואחד טמא ספק נגעו זה צוה ספק לא נגעו ^י יעקב מטמא ורבי יוסי מטמא היתה חבילה על כתיפו והרוק
מדובק בכותל למעלה מ' טפחים ספק הסיט ספק לא הסיט ^י יעקב מטמא ורבי יוסי מטמא שהיה ^י יעקב אומר כל שהוא למעלה מעשרה
טפחים צרה"ר הרי הוא כרה"י ורבי יוסי אומר כל שדרך הילוכו צרה"ר טהור ועוד מפרש התם דין צקעה צימות החמה וצימות הגשמים
אלו הן ימות החמה משמעק תצוה ואלו הן ימות הגשמים משתדר רביעה שניה וצפרק מי שמת (צ"ב דף קג:) מפרש הא דאמרין צימות
החמה רה"ר לטומאה לא שנו אלא שלא עברו עליו ימות הגשמים אכל עברו עליו ימות הגשמים רשות היחיד לכאן ולכאן:

ור"ן רבי עקיבא בהוניה מנא ליה. רש"י פי' דמקל וחומר לא יליף דאם כן היינו רבי ישמעאל ותימה אי לית ליה קל וחומר דרבי ישמעאל
א"כ כיון שנבעלה לפסול לה צעילה ודאית מנא ליה דפסולה לכהונה והא ציבמות צפרק אלמנה (דף סח:) ילפינן ליה מהאי
קל וחומר ועוד הא ליכא למיפרך עליה מידי יש לומר הכא לית ליה קל וחומר משום דאי לא הוה כתיבי אלא תלתא קראי הוה אמינא
חד לצועל אחד לצעל וחד לכהונה דחמיר טפי כדפריך לרבי ישמעאל אכל גבי צעילת פסולין כתיבה תרומה צדיקה:

א] [פסחים עו: מדה ד: ה:]
ב] [ויקרא כ"א:] א] [פירק ו:]
ג] לא מדמינן לסוטה וי"ל
ד] ר' רש"י, ס] [צרה"ר:
רש"י, א] ז"ל כתיפו,
הגהות הב"ח
א] תוס' ד"ה מנאל וכו'
בשם ר"י קטנה. ג"ב ע"י
ציבמות סוף דף לג:
ב] [פסחים י"ט:]
ומה סוטה דבר שיש
בו דעת לישראל. אם
נטמאת אם לאו, אף כל
שיש בו דעת לישראל, כגון
אדם ספק נגע בשרץ ספק
לא נגע, דיש בו דעת
שיכולין לשאלו אם נגע
והוא אינו יודע, ספיקו
טמא (פסחים י"ט:).